ka ollid seal köikſuggu wiggaſid, ja katkiste rietega ſanta, ni kui ka waeſid lapſi, kes nuttuste ſilmadega ommad lahjad käed wäljaſirrutaſid andid palludes.

„Wata Peter", ütles Jürri, „te ommad ſilmad lahti, ja kosta mulle, eks ſe olle ärraräkimata pahha, et muiſt inimeſi iggapääw römu ſees ellawad, söwad ja joiwad küllalt, kui mitmel tuhhandel waeſtel ei olle iggapäwaſt pallukeſt, kellega omma pead toita, egga hilpu ſelga panna. Ma ei leia Jummala hallaſtuſt, kelleſt Piibli ramat öppetab. Minna pean tööd teggema ja ollen ſeſt tüddinud egga mötle ma nüüd muud, kui ſedda, kuida head pölwe wöikſin ſada; üks puhhas, kuida ſedda ſaakſin! Ei ma holi pettuſeſt egga warguſeſt; teiſel on, ja mul on waja! Wata ſöbber, üks mailm kannab köik inimeſi, ja üks päike paiſtab köikidele. Kas ſinna ſiis, Peter, tahhad omma ellu aja allaſi ees ſeista? Kas lodad, et wimaks ſe raud, mis taud — kullaks jääb. Ei wend, ärra ſedda loda! Tööd tehha on iggaw, — inimene wöib ka muidu rikkaks ſada. Head ſöbrad, hea julgus, pimme ö ja önnelik ſaak — ſiis wöib kauaks ajaks önne leida. Agga olgu ſeſt nüüd kül. Teine kord rägime ennam ja kül ma ſiis ſind wiin hea ſöbrade jure, kes targemad on ſind öppetama. Küllap ſeal nääd, kuida need röömſaste ellawad, — ei neil rahha löppe, ikka leiawad jätku ſiit ja ſealt. Ota agga, küllap ſinnu ſilmad peaſewad ka lahti, et ſaad targemaks!" — Nönda räkis Jürri, kes olli üllekohtune, ja kelle ſöbrad ei olnud muud kui wargad ja riſujad.

Su pärrani lahti, kulas Peter ſedda ut juttu; niſuggusi asju pölnud temma weel mitte kuulnud. Agga ommeti ollid nad esmalt temma meleſt nagu öiged, et ta kül weel mitte neiſt täit arru ei ſanud. Wait olles läks ta omma teed, ja Jürri ei laufunud mitte ennam sönnagi; ſeſt kui kalla jubba önge kallal on, ſiis ei tohhi mitte öngeridwa ligutada, waid peab önge taſſaste laſkma ujuda, kunni kalla täieste kinni hakkab.

Ja et tullewal Pühhapäwal illus ilm olli, kön-diſid möllemad söbrad jälle teine teiſega, ja Jürri allustas juttu nende sönnadega: „Armas ſöbber, ma ollen wägga römus, et minnu könne minnewal Pühhapäwal ommeti ſinnu süddameſſe on hakkanud." Sedda ja mönda muud kurja räkides, läks ta Peetriga eddaſi, ja wiis tedda linna allewiſt wälja, kus liwal weel ſiin ja ſeal mönni maja ſeiſab, mis ennamiste körtſid ehk ülleannetumate peidu paigad.

Nemmad tullid ühhe körtſi jure, kuſt neile emalt jo köikſuggused kurjad ja roppud jodikute laulud wasta köllaſid. Jürri tömbas Peetri ukſeſt

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 25